

Nádej
nezahanbuje

Rim 5,5

živé
SLOVA

4

ROČNIK XXIV

1992

Pro štěstí?

Ve většině necivilizovaných národů nosívali domorodci různé amulety, od nichž si slibují pomoc anebo ochranu v nebezpečí. Nosívali např. kolem krku náhrdelník z tygřích tesáků či žraločích Zubů v naději, že získají slušnou těchto zvířat.

Ale tato vlastnost není výsadou jen divochů. I v Evropě si někteří lidé věší "pro štěstí" podkovu nad dveře. Jiní nosí prsteny či náramky, které mají chránit od nejrůznějších nemocí. Do aut si lidé věší nejrůznější maskoty, do postele si kladou měděnou rohož, potkají-li komínka, sahají si na knoflík, opisují a rozesírají horlivě svým známým dopisy s čínskou básní pro štěstí (či snad spíše neštěstí?)...

Všechny tyto projevy mají společného jmenovatele - dokazují chybějící víru v Bohu. Bud' jsou tito lidé přesvědčeni, že se Bůh nestará o detaily našeho života, anebo o něm vědomě nechtějí nic slyšet. A přece jen On, náš stvořitel, nás může učinit šťastnými a ochránit nás. Dokonce je to jeho výslovné přání mít s lidmi opět obecenství, i když se vůči němu všichni prohřešili. Nabízí nám svou milost a své odpusťení a to na základě oběti svého milovaného Syna, kterého jednou vydal kvůli hříšníkům na smrt. Kéž by mu jen lidé chtěli uvěřit!

Je to škoda, že jich tak mnohých sestrvává u svých báječných vynálezů "pro štěstí", jimž se otevírájí moci satanově, kterému záleží na tom, aby všemi prostředky získal lidi a udržel si je ve svém područí. Milý příteli, uvědomuješ si toto nebezpečí?

"Co prospívá rytína, že ji vyryl řemeslník její? Slitina i učitel lží, že doufá učinitel v účinek sváj, děláje modly němě?"

"Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina a jehož naděje jest Hospodin." (Ab 2,18; Jr 17,7)

upr. tp

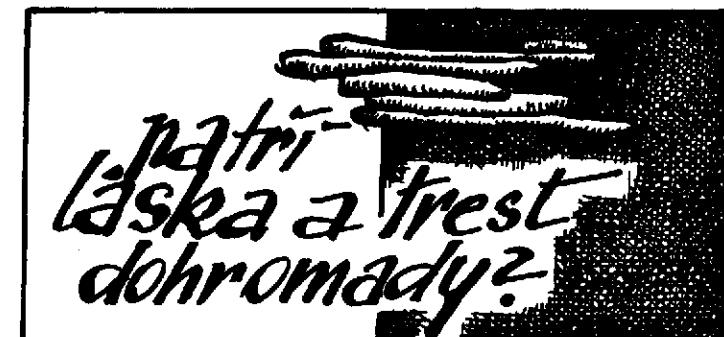
ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817/72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá číslo 5 Kčs. - Rozšířuje administrace. -

Devizové konto pro příspěvky zahraničních odběratelů: Komerční banka Vsetín, č. účtu: 34278-76159-851/0100. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p., Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín. - Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

Tímto zajímavým a na naše poměry po "sametové revoluci" přiléhavým tématem se zabývá Benedikt PETERS ve švýcarském měsíčníku Ethos (11/91, str. 18-21). Čtěte a posudte sami:

Je tomu už dávno, ale vidím to jasně před sebou: seděli jsme jako čtvrtáci nad svými sešity a v potu tváře psali slohový úkol na téma "Kdo nechce slyšet, musí cítit". Opravdu je to dávno, kdy se tato poučka považovala za zcela samozřejmou, takže učitel mohl zcela samozřejmě počítat s tím, že školní děti bez výjimky její pravdivost už zakusily doma nebo někde jinde.

Kdo nechce slyšet, musí cítit! Kdo nekoná svou povinnost, musí za to pykat?! Tak tomu bylo kdysi. Mezitím jsme osvícenější a je nám jasné: Když rodiče své děti milují, pak je přece nemohou trestat? Vždyť trest je bolestivý. Jak může člověk někomu působit bolest, a při tom tvrdit, že ho má rád? To je přece vyloučeno!

Jistě. Zná to velice lidsky a velice moudře. Ale je to moudré? Nu, o tom by se možná dalo pochybovat, ale lidské to rozhodně je? Ba ne! Odpírat někomu zasloužený trest je nelidské!

Už slyším, jak mnozí řeknou: Jak můžete něco takového tvrdit? Dovolte však, abych to vysvětlil. Nejdříve se však otážeme svého Stvořitele, co je v této souvislosti moudré a lidské, a pak o tom budeme chvíli přemýšlet.

Král David a jeho obtížný syn

Jednou z nejsmutnějších a zároveň nejpoučnejších kapitol ze života vyvoleného národa je drama, které se událo kolem královského syna Absolona. Když slyšíme jeho jméno, vybaví se nám především jeho vzpoura proti otci. Ale tento krvavý konec měl předehra, z níž teprve celou tu temnou událost můžeme pochopit.

Spravedlivý trest brání zlu

Všechno začalo Ammonovým znásilněním jeho sestry Támar; ba snad můžeme říci přesněji, že vše začalo závažným opomenutím. Znásilnění, o němž čteme v 2S 13 měl David potrestat podle starozákonních norem (SM 22,25-29). David se ale pouze rozzlobil. (2S 13,21). Amnon z toho vyvázl bez úhony. Takové jednání natolik zklamalo vlastního Tamařinu bratra Absolona, že neviděl jinou cestu, jak ukonjit svou nenávist vůči

Ammonovi (v.22), než ho vlákat do pasti a zabít. (v.23-29) Ammonův hřich nebyl potrestán odpovídajícím způsobem a důsledkem byl **růst zla**: došlo k tajně naplánované a chladnokrevné provedené bratrovraždě. Tím ale řetěz hrůz nekončí.

Ani bratrovražda nebyla odsouzena podle Božích zákonů. Jako předtím Ammon, tak i nyní Absolon vyvázne téměř beztrestně. Tak zlo bují a roste, až nakonec končí hroznou bratrovraždenou válkou, při níž zahynou tisíce neviných (k.18).

Navýsost vážné poučení z tohoto příběhu je, že zlo se rozmnožuje, násobí a umocňuje tam, kde není náležitě potrestáno. V Novém zákoně to potvrzuje apoštol Pavel: "*Málo kvasu všecko těsto nakvastí*" (1K 5,6).

Uvedu ještě jeden příběh ze Sd 19. Zde je řeč o ženě Levítě, žijící v cizoložství. To nebylo potrestáno smrtí podle zákona (5M 22,22). Důsledkem bylo rozmnožení zla. Nakonec byla tato žena celou noc zneužívána hordou nevázaných mužů, až vyslením zemřela. Ani tento hrůzný čin nebyl potrestán. Nakonec stojí proti sobě ozbrojené voje dvanacti kmenů (k.20) a ve válce zahyne 65000 mužů. Jedno z pokolení Izraele je skoro úplně vyhlazeno.

Je rozpor mezi láskou a trestem?

Bůh svůj lid miluje, proto si nepřeje, aby zlo zůstalo nepotrestáno a aby se lavinovitě šířilo. Proto musí být zlu postavena hráz. Bůh chce činit dobré spravedlivým i nespravedlivým (Mt 5,45), proto požaduje trestání zla.

Rodiče, kteří své děti milují, budou trestat zlo. Stejně tak i učitelé, kteří mají mít veřejnou autoritu. Proč? **Jsou to totiž nevinní, kteří trpí, nepotrestají-li se vinníci!** Je to láska, jestliže se s teroristickými despoty zachází pokud možno ohleduplně, a tak se jim dává možnost (jako např. Saddamu Husseinovi) zotročovat celé národy? Je to humánní, když dostanou milost teroristé, kteří naprostě nemilosrdně zabili nevinné lidi? Je to do nebe volající bezpráví jak vůči jejich obětem, tak vůči jejich příbuzným.

Když svého času spolková vláda v Německu uvažovala o omilostnění chladnokrevných vrahů Hanse Martina Schleyera, napsal jeho syn Dirk Schleyer spolkové vládě tento otevřený dopis: "Pomyšlení, že by teroristé Speitel a Boock měli být omilostněni, mne přímo mučí. Oba se podslíli na zavraždění mého otce Hanse Martina Schleyera... Když RAF mého otce unesla, mučila, mlátila a nakonec zavraždila, neměli tito dva teroristé ani kousek svědomí. Nebyly to nějaké svedené děti, kterým by bylo možné něco takového snad omluvit. Svůj čin dlouho plánovali a otce úmyslně zabili, a pak se ještě po léta cítili jako hrdinové.... Hluboce mne to zraňuje... Vždyť chcete omilostnit lidi bez milosti, nemilosrdné. Potrestání tak budeme my, kteří mlčky truchlíme."

Prominutí trestu vede k despotismu zla

Po zavraždění svého bratra Absolon utekl, protože se obával trestu (2S 13,34-38). David zřejmě s tímto mírným potrestáním (vyhnánstvím z Jeruzaléma), které si Absolon sám zvolil, souhlasil. Nakonec se dal přemluvit, aby Absolona z jeho vyhnánství povolal zpět do Jeruzaléma. Důvody pro zrušení Absolonova trestu jsou nesmírně zajímavé. Jsou totiž stejně, jaké se udávají i dnes a jimž se namnoze doplávají sluchu. Copak to praví ta Joábeam vyšlaná žena králi, aby ho přesnivě naladila? "*Bůh nechce život odejmout a velmi se rozhýší, aby zapuzeného od sebe zapudil nadobro*" (2S 14,14). Bůh je láska a nikož nadobro nezamítá, ať tedy král jedná stejně - láska se s trestem nesrovnává.

David se nechal ovlivnit touto logikou a povolává Absolona zpět do Jeruzaléma a nакonec ho dokonce polibí, aby viděl, že se nemusí obávat žádného trestu za vraždu (14,33). Copak není správné odpoutět a zapomínat? Jistěže, v zásadě bylo správné, že David byl ochoten odpustit. Vždyť i Bůh nabízí své odpusťení všem lidem a všem otevírá cestu ke smíření s ním (2K 5,20). To ale neznamená, že Bůh hřich omlouval a nesoudil zlo. Bůh hřich soudí a zlo trestá. Abychom mohli mít účast na Božím odpusťení a dosáhnout smíření s Bohem, **musíme své hřchy vyznat** (1J 1,9)

Musíme se pokorit a uznat, že Boží trest za hřich - smrt - je nanejvýš spravedlivý a že je to trest, který si zasluhujeme. Tak i Absolon měl vyznat před Bohem a před svým otcem, že se dopustil hřachu, že udělal něco zlého. O tom však v celém jeho chování není ani náznak. Nedává najevo ani stopu lítosti, ani neprojevuje vděčnost, že se směl vrátit z vyhnánství. Naopak, jedná s Joábem tak bezohledně a tak na něho naléhá, že se s ním král nakonec smíří, povolá ho k sobě a polibí (14,28-33). Jaký je výsledek této tak ušlechtilé amnestie? "*Absolon si opatřil vůz, koně a paděsát mužů, kteří před ním běhali... Absolon lítavě získal srdece izraelských mužů... Absolon se stal v Hebronu králem*" (15,1.6.11). Nebyl potrestán za vraždu, za svou aroganci nebyl odkázán do patřičných mezí. Nakonec svrhává vlastního otce z trůnu.

Kde se zlu nepostaví trestem hráz, tam je svržena vláda spravedlnosti a zlo se stane absolutním vládcem. Kdyby Bůh netrestal zlo, zhroutila by se jeho vláda a ten zlý, satan, by se stal neomezeným vládcem. To by bylo něco hrozného. Proto děkujme Bohu, že zlo trestá. On je láska a nechce své stvoření vydat na pospas libovůli despotického zla.

Stejná zásada platí pro každé uspořádané lidské spolužití, ať už v rodině či ve státě. Proto se díváme s obavami na to, že vzpoury, neposlušnost, násilí a teror se posuzují stále mírněji. "*Kolem obcházejí svévolníci a vzmáhá se mezi lidmi neurvalost*" (Ž 12,9). Taková libovůle nakonec skončí kolapsem (Zj 6,12-14), ze kterého vzejde apokalyptická šelma jako neomezený despota (Zj 13,1).

Zkušenosti z rodiny i ze školy potvrzují totéž. Netrestá-li učitel zvolně žáky, začnou terorizovat slabší. Proto je **spravedlivý trest zároveň ochranou slabých**. Tam, kde rodiče vůči dětem neuplatňují zdravou autoritu, začnou se děti mezi sebou hádat, potírat a osočovat. Tak je spravedlivý trest i zárukou míru.

Trest pomáhá vytvářet charakter

Poučka, kterou jsem uvedl na začátku, objasňuje pravdu, která je velice důležitá: "Kdo nechce slyšet, musí cítit", aby se nadále učil poslouchat. Kdo nechce pochopit, že na světě není sám a že se musí držet určitých pravidel spolužití, musí být za svou aroganci, bezohlednost a soběstřednost potrestán. A trest má být bolestivý, aby pocítil, že svou bezohlednost a soběstřednost působil bolest svým bližním. Trest člověku také připomíná, že zlé je opravdu zlé a že v nás určitě skloní ke zlému vězí. Tak přispívá trest i k tomu, že člověk sám sebe hodnotí objektivně.

Přiměřený trest za přestoupení rozumných a pro všechny stejně závazných zákonů člověka vychovává pro život ve společenství lásky. Protože čím dál více dětí není udržováno v patřičných mezích a trestáno za každou neposlušnost, je moderní člověk čím dál neschopnější zařadit se do společnosti, uvádat se na jednoho partnera a dát v nutných

případech přednost povinnosti před zálibami. Ani netušíme, jakou setbu rozséváme takovým způsobem výchovy.

Záleží na postoji

Bible nám říká, proč Bůh trestá. Navštěvuje nás bolestmi a utrpením, protože nás miluje a chce, abychom se napravili. Chce, abychom se něčemu naučili (Zj 3,19), aby- chom se naučili znát Boha i sebe. V epistole Židům se dokonce praví, že chce, abychom byli účastní jeho svatosti a jeho charakteru (Žd 12,10). Takový má a musí být i postoj rodiče, jsou-li nuceni své děti trestat. Čteme o Bohu, že "z rozmaru lidské syny nepokoří ani nezarmoutí" (Pl 3,33). Přijmou-li rodiče aspoň něco z Božího postoje a charakteru, nebudu mít nikdy radost z toho, že musí své děti trestat a také nikdy nebudu trestat v afektu či ze msty. Naopak - často budou trestat se slzami a možná je to bude bolet víc než dítě. Přesto však trestat budou, protože vědí, že tak dítěti pomáhají a připravují ho na život ve světě i v církvi.

Trest a lidská důstojnost

Nevedeme-li člověka k odpovědnosti a netrestáme ho za spáchané zlo, upíráme mu lidskou důstojnost. Nikoho nenapadne potrestat kočku, že nenachytala kolik myší, kolik jsme si přáli. Jestliže však dítě nevykoná povinnost uložené mu rodiči, zasluhuje trest, protože je to morální bytost, ne jen pouhý shluk hmoty, energie a pudů. Právě proto, že je dítě morální osobností, působí mu to jisté zadostiučinění, je-li přiměřeně potrestáno za spáchané zlo.

Mám pocit, že mnohé děti v afektu mlátí a kopou matku, protože je matka nikdy nepotrestá a ony aspoň tak se chtějí prosadit, aby byly brány vážně. Nejsou-li trestány, nejsou brány vážně.

To je důvod, proč zločinci mají iracionální pužení přiznat se ke svému zločinu. Vědí, nebo aspoň tuší, že jsou odpovědné osobnosti a že jako takoví musí být bráni vážně a být spravedlivě potrestáni.

Zneužití trestu

Samozřejmě, mnozí rodiče a učitelé zneužívají svou autoritu. S dětmi je až příliš často nakládáno krutě. Kdo by popíral, že se znova a znova vyskytuje učitelé, kteří mají radost ze sadistického mučení dětí, nebo že existují diktátoři, kteří pro maličkosti zavírají lidi do vězení nebo je popravují. Jenže zneužití neopravňuje popírat správné užívání autority a trestu. Poukazuje se na krkavčí matky, sadistické trýznitele a cynické despoty v pokuse zásadu spravedlivého trestání přímo démonizovat. Avšak "abusus non tollit usum", zneužití nepoprává užívání. Tato stará zásada římského práva je tak prostá, tak jasná, že je přímo nepochopitelné, jak stále častěji a stále svévolněji je přehlížena. Tak věří čím dál více našich současníků, že zásadně je vlastně v každém případě zavrženodné trestat děti i zločince.

Člověk poslední doby

Krátký oddíl z 2. listu Timoteovi vrhá překvapivě jasno na tento přímo nepochopitelný rys naší doby. Jak je to možné, že psychologové a psychiatři, pedagogové a profesori čím dál hlasitěji zavrhují po tisíciletí ověřené principy výchovy a že se jim dostává tolik přejné pozornosti? Odkud vzali lidé tu naprostě fantastickou a každé realitě se vysmívají-

cí myšlenku, že trest sám o sobě je v každém případě špatný a že výchova bez trestu způsobí v rodině i ve společnosti pravé divy?

Pavel píše ve 2Tm 3,1-4, že lidé v poslední době budou milovat sami sebe, peníze a rozkoše, ale dobro a Boha milovat nebudou. Jinými slovy, budou se považovat za dobré a Boha za zlého. To vysvětluje moderní holdování výchově bez trestů a bagatelizování hříchů. Lidé nechtějí uznat, že v jejich přirozenosti je náklonnost ke zlému. Tvrdí naopak, že člověk je v jádru dobrý a za jeho selhání může prostědí sociální struktura. Sám na tom vinu nenese a proto také nesmí být trestán. A protože je člověk tak dobrý, je Bůh zlý, když v Bibli hrozí odplatou a tresty za hřichy. Tak je Bůh hlasitě obviňován z ukrutnosti a nespravedlnosti a člověk se naopak chlubí vlastní lidskostí a spravedlností. Chová se jinak, než ten pomstychtivý Bůh, je plný pochopení, je ušlechtilý a dobrý. I prorok Izaiáš vidí v tomto rysu lidské povahy neklamný důkaz poslední doby a umírající civilizace: *"Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo"* (5,20).

Golgota

Pohlédneme-li na Golgotu, vidíme něco naprosto jiného. Tady se zjevuje, jaký Bůh skutečně je. Zde je dokonalý důkaz toho, že láska a trest se vzájemně nevylučují. Tam spravedlivý Bůh spravedlivě potrestal hřich světa. Musel potrestat svého Syna, který se stal hřichem, protože Bůh je spravedlivý. Řekl, že odplatou za hřich je smrt, a On nelže. Ale trest smrti vytrpěl jeho Syn z lásky, z lásky k nám. Protože Bůh potrestal hřich a za vinu bylo dokonale zaplaceno, může právoplatně odpustit a zachránit od smrti, může darovat svoji neomezenou lásku. Bez trestu tedy, bez spravedlnosti nemůže být žádná opravdová láska. Tornu se učíme na pahrbku Golgota.

Proč pokládám tento článek za vysoce aktuální?

Setkala jsem se s nejdřívním křesťanem, který by rád minulost zahladil dokonalým odpustěním lidem, kteří se za své hřichy vůbec neckali, ba ani je neuznali. Jak může nastat nové ovzduší v národě, kde se tutlá vina, zakrývá hřich, kde se nedějí spravedlivé soudy? Jen tam, kde se "soudy Boží dějí na zemi, synové lidství se učí spravedlnosti". Jinak jsou lidé zmateni, zklamáni, znejistí a pochybují o právu a spravedlnosti.

Setkala jsem se s věřícím podnikatelem, kterého pořádně podvedl jeden zaměstnanec, a tento dobrý muž měl výčitky svědomí, že s tímto koumákem zatočil. Přitom ho ani nepředal soudu, ale vyřídil s ním věc soukromě a velice spravedlivě.

Máme to naše křesťanské svědomí jaksi v nepořádku a myslíme si, že být křesťanem znamená permanentně odpouštět tam, kde nás nikdo o odpustění neprosí. Přitom našim úkolem je zvěstovat Boží právo a zákony. Jak jinak poznají lidé, že jsou hříšní a že potřebují Spasitele? Jsme tak zapleteni do úvah o "lidských právech", že zapomínáme na Boží právo, na Boží nároky, Boží suverenitu nad světem.

Nezapomínejme, že Pán Ježíš odpouštěl proto, že nesl náš hřich, že za něho trpěl. Jen tam, kde skutečně protřípme hřich svých bližních, jsme schopni pro ně vyprošovat odpustění, ale to se děje jen a jedině na cestě poznání, vyznání a opuštění hřichů. Modleme se za milost pokání pro naši národy, pro všechny jeho vrstvy a sarmi nezapomínejme žít v ustavičném pokání. "Po obrácení svém pokání činiti budu" - to platí i pro nás.

připr. L. Hallerová

křestan at televize

Ne, nebojte se, nebudu karatelsky zvedat prst a prohlašovat ji za dábelskou bednu a zatracovat ty, kdo se na ni dívají. Nepovedeme proti ní křížové tažení ani svatou válku. Bylo by to ostatně nesmyslné. Televize pronikla do naprosté většiny rodin i věřících lidí a stala se součástí jejich života. Je to prvek, který nás život do značné míry ovlivňuje. Má své nesporné klady, ale má také neoddiskutovatelná nebezpečí pro nás život. Proto ji nemůžeme mlčky obcházet, zvlášť v době, kdy máme svobodu o všem otevřeně hovořit.

Televize je úžasný vynález! Stačí jen v dobu, vyhledanou v programu, stisknout tlačítko (a to dokáže i malé dítě!), pohodlně se uvelebit na gauči či v křesle a už se dějí věci! Můžeme prožívat napínává dobrodružství někde v praless (aniž by nám hrozilo nějaké nebezpečí), můžeme vystoupit na vrcholky velehor (a to bez sebemenší vynaložené námahy). Prostřednictvím televize se mohou nejvíce masy lidí stát očitými svědky závažných událostí, jakými byla třeba válka v Perském zálivu či bratrovražedné boje v Jugoslávii. Televize umožňuje šíření zajímavých poznatků ze všech oblastí lidských zájmů, pomáhá řešit problémy, dělí se s námi o praktické rady v denním životě, seznámuje nás s technickými novinkami. Můžeme se učit zajímavým způsobem cizí jazyky. Okem kamery můžeme nahlédnout do exotických pralesů a pouští, ale i do nejlidnatějších velkoměst, do nitra země, do hlubin oceánů i nadzemských výšek, ba i do samotného lidského těla. Popisovat výhody televize je zbytečné - prostý fakt, že se za zhruba půlstoletí své existence prosadila na celém světě (existuje i poněkud komický pohled na chatrče pokryté palmovými listy, z nichž ční televizní anténa), hovoří sám za sebe dostatečně výmluvně.

Ale pozor! O ohni se říká, že je dobrý sluha, ale zly pán. Totéž můžeme říci o elektřině, o automobilech, a stejně to lze vztáhnout i na televizi. Nerozumné a nadmerné sledování televize má svá nebezpečí a naší povinností je na ně upozornit. A to zejména proto, že vliv televize není obvykle okamžitý (jako např. u blesku), ale působí pomalu a téměř nepozorovatelně, takže si ho řada lidí neuvědomuje.

S jakým nebezpečím či škodlivým vlivy se setkáváme?

Týkají se všech tří složek našeho života.

Nebezpečí pro naše tělo

Dlouhodobé pozorování obrazovky poškozuje zrak, trvalé vysedávání v mnohdy nevhodné poloze zejména u osob se sedavým zaměstnáním zdraví rovněž nepřispívá, nemluvě o nedostatku pohybu a zlozvyku konzumovat při sledování pořadů různé pamlsky.

U barevných televizorů dochází navíc k vyzařování zdraví škodlivého záření. To by si měli uvědomit zvlášť ti lidé, kteří v práci stráví značný čas před monitory počítačů, které se dnes šíří jako houby po dešti. Měli by si to uvědomit i rodiče, kteří rádi posílají své děti dívat se na televizi, aby od nich měli pokoj a mohli se věnovat svým zálibám.

Nebezpečí pro naši psychiku

I zde jsou některé škodlivé faktory. Předně sledování televize, i když se to zdá být paradoxní, brání rozvoji fantazie. Pro pedagogy je to známá skutečnost, že např. čtením knihy je člověk daleko více obohacen než sledováním filmové verze téhož díla. Při čtení pracuje na plné obrátky naše fantazie, zastavujeme se, domýšíme naznačené situace, musíme přemýšlet. Při filmovém zpracování jsme odsouzeni do role pasivního diváka, pouze sledujeme rychle a nenávratně ubhající děj. Nemáme čas přemýšlet, protože naše mysl je zahlcována stále novými vzruchy.

Dále je nutno se zmínit o **nebezpečí konzumu**. Nás život má smysl tehdy, jestliže hodnoty vytváříme, a ztrácí ho, jsme-li pouhými konzumenty již vytvořených hodnot. Právě zde je nebezpečí značné. Vezměme si například hudbu. Je to ušlechtilý, nádherný dar, který obohacuje nás život. Ale naučit se hrát znamená dřínu, odříkání a léta tvrdé práce na sobě. Naproti tomu se nabízí laciná cesta - pustit si desku nebo televizi. A máme bez námahy dokonalou hudbu. Televize se z pochopitevních důvodů zaměřuje na špičkové výkony a těm se většinou nemůžeme rovnat, a tak dáváme přednost dokonalosti - a bludný kruh se uzavírá. Uvědomme si však, že pro nás život a rozvoj naší osobnosti má větší význam i ta nedokonale, ale od srdece zapívaná písnička než precizní a dokonalé, ale pro nás cizí a neosobní mistrovské dílo. (Tím se samozřejmě nestavíme proti mistrovským dílům jako takovým a jejich obdivu jako zdroji inspirace). Totéž, co jsme řekli o hudbě, platí o umění, o sportu a dalších oblastech našeho života. Konzumní způsob života vede k dalším nežádoucím vlastnostem, k **pohodlnosti, lenosti** a dále k duchu **zvýšené náročnosti a kritičnosti** - ale k druhým lidem. Je smutné, že takto získané vlastnosti se promítají i do našeho života víry.

Duchovní nebezpečí

Sledování televize má svá specifická nebezpečí pro věřící lidi. Přenos a obohacení života nejsou zadarmo. Jsou vyváženy trojí ztrátou v duchovním životě:

1. Ztráta času. Máme "vykupovat čas". Jsme za něj odpovědní a nemáme právo ho "zabíjet". Vyznáváme, že jsme svůj život vydali Pánu Ježíši. Ale nás čas je přece neoddělitelnou součástí našeho života! Položili jsme si už někdy otázku, zda věnujeme studiu Písma a modlitbě denně aspoň (!) tolik času, kolik ho strávíme před obrazovkou? Budeme k sobě upřímní - nemáme právě zde své rezervy? Není to právě můj případ, že "nemáme čas"? Pro návštěvu nemocných, na pomoc druhým, na vlastní děti a jejich potřeby, na přípravu shromáždění atd. Probíhá-li nás život ve značné nervozitě, jsme-li nevyspaní, může být jednou z možných příčin i to, že jsme věnovali příliš mnoho času obrazovce.

2. Ztráta obecenství. Dochází ke zvláštní situaci. Sedíme sice vedle sebe, ale jeden druhého příliš nevnímáme, naše pozornost je zaměřena jinam. A pokud se spolu bavíme, je tématem našich hovorů obvykle řešení cizích problémů. Satanovi se mistrně podařilo odvést naši pozornost od našich vztahů, radostí i starostí k cizím (a často fiktivním, uměle vykonstruovaným). Přestáváme se sdílet. A pak najednou zjišťujeme, že člověk žijící se mnou je pro mne vlastně cizí bytostí, kterou neznám a ani nedovedu pochopit. Jsme si vědomi, že pro věřícího člověka je obecenství nenahraditelné? Jde o naše obecenství s Pánem, o naše rodinné i sborové obecenství.

3. Ztráta studu. Ať už vědomě či nevědomě si zvykáme na způsob života kolem nás. Boží lid má být lidem, lišícím se od ostatních lidí, žijícím bez Boha. To, co předtím pro

nás bylo nepředstavitelným přestupkem proti našemu přesvědčení, je najednou prezentováno jako něco úplně "normálního". Lež, podvod, nečestné jednání, závist, sobectví a nenávist, sexuální uvolněnost a manželská nevěra, nevděčnost k rodičům a neúcta ke stáří, zneužívání postavení, nehledě už přímo na zločiny v detektivkách a v kriminálních pořadech, které jsou na denním pořádku. To vše má na nás negativní vliv a to i tehdy, jsou-li tyto projevy provázeny upřímnou snahou je kritizovat a stavět je na pranýř. Jako by se náhle zbořila hradba, dělící nás od "světa", a my se dostáváme přímo do cizího prostředí. Člověk si pak velmi rychle zvykne. Řekneme si to zcela otevřeně - i na erotické programy, které dnes máme i v naší televizi. Možná, že i Lot se zprvu pozastavoval nad jednáním obyvatel Sodomy, ale velmi rychle se přizpůsobil (a podle slov Bible "trápil svou spravedlivou duši").

Co říci závěrem? Snad vlastní zkušenosť. Patříme mezi ty, kdo doma televizor mají. Byli jsme jedni z posledních ve sboru, kdo si jej opatřili. Předtím nám nijak nechyběl. Hlavním motivem k jeho koupi byly denodenní prosby dětí, zda mohou k sousedům na Večerníček. Abychom nebyli přísní na nepravém místě a také abychom měli přehled, na co se dívají, jsme po poděkovaní se ve slabé chvíli před dětmi vlastně televizor kupují "museli". A naše zkušenosť? Děti si na něj brzy zvykly a v tomto směru s nimi nemáme vážnější potíže. Poznal jsem však, že problémy s ním občas máme my, rodiče. Musím přiznat, že jsem nevěnoval nikdy tolik času událostem ve světě, jako od doby, co je svobodné vysílání. A také musím se zahanbeněm přiznat, že mi dcera musí občas říci: "Ale tato, na tohle bys koukat neměl!" Vzali jsme na sebe určité břemeno. Není jedno, kdy a na co se člověk dívá. Přesvědčil jsem se na vlastní kůži, že televizor sice má to pověstné tlačítka, jímž se dá v případě potřeby vypnout, že však to někdy dá velké sebezapření, abych je zmáčknout dokázal.

Dospělým svéprávným lidem není možno přikazovat, na co se mohou a na co se nemají dívat. A ani to nelze stanovit obecně. Přesto však jedno platí pro všechny - všichni máme odpovědnost před svým Pánem. A nejen odpovědnost - ale také ta nesmírá láska, kterou nás náš Pán miluje, by měla v našich srdcích vyvolat příslušnou odezvu. Kéž si to uvědomujeme ve chvíli, kdy pohodlně usedáme do židle, abychom se dívali... Kéž se toto okno do světa pro nás nikdy nestane oknem zamířovaným, abychom se nestali jeho zajatci.

tp

*Žádný nemůže dvěma pánum sloužiti.
Neb zajisté jednoho nendíváti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mammoně. (Mt 6,24)*

Jistá japonská dívka, která zavítala již podruhé do dominikánské křesťanské školy, se svěřila své pohanské babičce: "Ten křesťanský Bůh se ani dost málo nepodobá našemu. Tam lidem nestačí zajít si s Bo-

**DVA
BOHOVÉ**

hem porozprávět do kostela. Dominikánský učitel tvrdí, že s Bohem lze hovořit neustále a všude: doma, v zaměstnání, nebo třeba cestou do školy, a že Bůh hned slyší." Babička překvapeně: "A ty s ním hovoříš?" "Ale ovšem, babi! Vždyť víš, jak pokulhávám v matematice. Každý den ho prosím, aby mi pomohl. Teď už opravdu nemám tolik problémů s řešením úkolů. Něco se mi na tom křesťanském Bohu však nelsí - on všechno vidí. Pan učitel nám to řekl. Dříve, když jsem se vracovala hladová ze školy, trhávala jsem cestou domů v cizích zahradách ovoce. Dělala jsem to tak šikovně, že mne přitom nikdy nikdo nechy-

til. Teď si na to už netroufám, když vím, že křesťanský Bůh všechno vidí. Poté se dívka odmlčela.

Babička se zamyslela a posléze povídá: "Teď už, děvče, chápám proč u nás tolik lidí potřebuje hned bohy dva: Tono jednoho, aby jim pomáhal, a toho druhého, aby je vedl k nepočitosti."

Dva bohy mají, žel, i někteří křesťané u nás. Daří-li se jim dobře, myslívají jen na sebe a slouží svému břichu (Fp 3,19). Přijde-li však zármutek, připomínají si rádi biblického Boha, toho jediného pomocníka v nesnázích. Závěr si udělejme každý sám!

Dr. J. Mynařík

*Každý, kdo za Tebou, Kriste, vykročil,
jednoho dne užíl svůj kříž.
Střeňte jej na křížovatce cesti,
z nichž jedna je široká a druhá úzká.
Jedna láká svým bezpečným pohodlím,
na druhé je vždy jen vzděti místo,
kam je třeba v příští chvíli položit nohu -
je to vlastně jen řetěz šlépéjí - šlépéjí Beránka.
Po té první se jede velmi lehce,
se srdcem oproštěným od těch, kteří kolem trptí,
v sladkém opojení vlastní zbožnou dokonalostí.
Ale na úzké cestě čeká
bída toho, jenž upadl mezi lotry,
bezmočnost ztracené ovce, vydané na pospas zvěři
a celý les rukou, vztahující se po chlebu života.
A to je, Pane, tvůj kříž:
postavit se zástupně na místo bratra,
vzít na sebe cizí bolest a bídou,
nechat po sobě plivnout za cizí hřívou -
a přitom pro sebe nečekat nic ...*

* * *

*Pane, jak mnozí jdou za tebou,
a přece jen málo z nich je tvými učedníky,
protože nevzali na se svůj kříž...
A přece svět může spasit jenom moc tvého kříže,
zjevená v životech pouťských,
jdoucích šlépéjí Beránkovou.*

Zdena Garajová

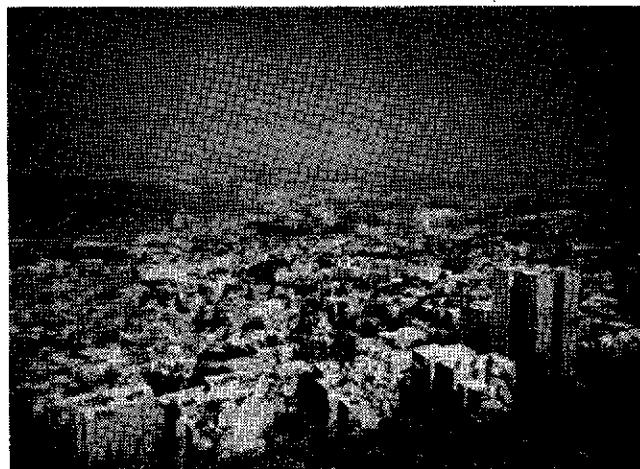
TO JE IZRAEL

Dnes pôjdeme spolu do HAIFY, svojou veľkosťou tretieho mesta Izraela. Má okolo 250 tisíc obyvateľov a leží pri Stredozemnom mori asi 110 km na sever od Tel Avivu. Na obrázku je pohľad na časť mesta a jeho prístav z hory Karmel, ktorej vrchol je asi 550 m nad hladinou mora.

Smeš som stál na tejto hore, nie súce až na jej vrcholku, ale asi v polovine, a spomínať dávnu história, ktorú pripomína aj socha Eliáša s mečom v ruke. Tak tu, na tomto vrchu sa Eliáš modlil, aby po dlhom období 3,5 roka, kedy nepršalo, Hospodin zoskal na vyprahlú zem dážď. Čo to pre túto zem znamenalo si ani nevieme predstaviť. Tu, v Haife, ústí rieka Kíšon do mora. Je to skôr potok ako rieka, ale čo všetko sa v minulosti v jej údolí odohrávalo, si pripomienieme, keď budeme hovoriť o Armageddone. Údolie okolo potoka Kíšon - dlhé asi 50 km a široké okolo 20 km - patrí medzi najúrodnnejšie časti Izraela. Aby však bola úroda, musí prísť dážď. Kolkokrát Hospodin pohrozil Izraelovi, že ak nebudú posluchať Jeho slovo, zavrie nebeské prieduchy a nedá dažďa. Potom pri horúčave, ktorá trvá skoro šesť mesiacov v roku, všetko vyschne.

Tak to bolo aj za bezbožného kráľa Achaba. Triapolroka nepršalo. V Samárii (a zrejme i v ostatných mestách) bol veľký hlad, ako čítame v 1Kr 18,2. Už nebolo nikde trávy, aby mohli nakŕniť zbytok dobytka. Tak vznikla príležitosť k tomu, aby bola vyriešená otázka izraelského modlárstva. Kráľ Achab vo vidine, že konečne na Eliášovu prímluvu Hospodin dá dážď, nakoniec súhlasiel s tým, aby 850 prorokov cudzích bohov, ktorí zrejme pôsobili v Samárii, prišlo na vrch Karmel. Čo sa s nimi stane Achab netušil. Výsledok je nám známy. Boli zabici dole, pod horou Karmel, pri potoku Kíšon.

Potom Eliáš znova vyšiel na horu Karmel a modlil sa. Ako dlho sa modlil nevieme, ale Eliášov sluha sedemkrát musel ísť na akési miesto, odkiaľ videl more. Až siedmy raz uvidel nad morom obláčok, ktorý sa na diaľku zdal malý ako dlaň. Potom sa skutočne nebo za-

tiahlo a prišiel veľký dážď. Veľké dažde v údolí Jizreel, ktoré zmietli armády! To všetko sa v Armageddone už stalo...

Mal som dosť času, aby som si tieto udalosti pripomenal, keď som chodil v nádhernom perzskej parku na Karmeli. Tiež široko ďaleko nebolo vidieť obláčika. Úžasne modrá obloha a modrozelená farba mora. Prečo práve tento vrch Karmel si Eliáš vybral pre súd nad pohanskými prorokmi? Achab kraľoval v Samárii, ktorá je vzdialenosť od Haify asi 80 km. Aký to musel byť zvláštny pochod 850 ľudí? O čom asi cestou medzi sebou rozprávali? Okrem nich sem prišli aj zástupcovia ostatných pokolení, ale o ich počte zmienka v Písme nie je.

Prečo toto vlastne spomínam? Na Karmeli je totiž dnes významná svätyňa pohanských prorokov - učenia Bahá'í. V prekrásnom perzskej parku sa týci jej zlatá kopula. Priznáme sa, že o tomto náboženstve som vedel len málo a vôbec nie to, že tu, v Haife, je svetové centrum tohto náboženstva. Koľko "NAJ" som už v tejto malej zemi napočítal? Aj táto svätyňa patrí k NAJ...

Náboženstvo Bahá'í vzniklo v Perzii v noci 22.5.1844. Vtedy 'Alí Muhammad, 25ročný Mohamedov potočník, ohromil svojho mladého hosta Mullá Husayna vyhlásením, že je Poslom božím. Prijal meno Báb (perz. brána). Pokladal sa za predchodcu niekoho, kto je väčší ako on sám (analogia na Jána Krstiteľa?). Navyše tvrdil, že je nezávislým prorokom s právomocou meniť existujúce náboženské praktiky, zjednotovať modlitby a zákony. Jeho posolstvo bude zatienené príchodom toho, "koho boli zjaví".

Roky bezprostredne po Bábovi vyhlásení boli veľmi búrlivé. Krutí fanatici a nevedomí moslimovia zavraždili v jedinom roku 4000 jeho nasledovníkov. Báb napísal mnoho kníh a nakoniec bol väznený a umučený v r. 1850.

Centrálnou postavou druhého obdobia histórie Bahá'í bol Bahá'u'lláh, ktorého príchod predpovedal Báb. Narodil sa r. 1817 v Teheráne, v Perzii. Dostal meno Husayn 'Alí a neskôr prijal titul Bahá'u'lláh, čo znamená Sláva božia. Pochádzal zo vznešenej rodiny, ale odvrátil sa od života v prepychu a postavil sa za Bábovu vec. V r. 1852 bol uväznený v tzv. Čiernej jame hlavného mesta Perzie. V podzemnej kobke bol obklopený zlodajmi a vrahmi. Čažké refaze sa mu zarezávali do mäsa. A uprostred hrôzy, zúfalstva a temnoty tohto miesta za zrodilo jeho Zjavenie. Potom o rok neskôr bol i s rodinou vyhnany z Perzie, zvolil si za miesto exilu Bagdad. Tu formuloval svoje učenie, písal knihy a sem sa za ním hrmuli myšlienkoví vodcovia. V r. 1863 opustil svoj dom, prešiel rieku Tigris

a postavil svoj stan v záhrade, ktorú pomenoval Rajskou záhradou. Pred dôvernými priateľmi sa vyhlásil za Prejav boha, zoslaného na zem, aby ustanovil dlho slúbované kráľovstvo spravodlivosti. Vyhnanstvo pokračovalo v Konštantinopole a Adrianopole, kde Bahá'u'lláh vyhlásil svoje Poslanie verejne. Nakoniec ho vyhnali do strojlej väznice v Akke, asi 30 km od Haify, tiež na brehu Stredozemného mora.

Tu, vo "Svätej zemi" napísal Najsvätejšiu knihu. V nej predpisuje povinnosť modlitby, ustanovuje dni pôstu a sviatkov, odsudzuje ohováranie, záhalčivosť a krutosť ku zvieratám. Kniha zakazuje požívanie ópia a alkoholu na iné ako vedecké účely. Zakazuje otroctvo, žobranie a mnisištvu. Nariaduje monogamiu (jednoženstvo) a zakazuje hazardné hry. Napísanie testamentu sa pokladá za povinnosť. Vyzýva svojich nasledovníkov, aby zostało lojalní voči svojej vláde. Medzi Bahá'í cnosťami sú tiež čistota, cudnosť, dôveryhodnosť, pohostinnosť, zdvorilosť a spravodlivosť.

Bahá'u'lláh zomrel v Bahji, dva km od pevnosti Akko, v roku 1892. Tu postavili svätynu, ktorá je pre stúpencov tohto náboženstva najsvätejším miestom na svete.

V Haife, ako som sa teda dozvedel, je svätynia Bábova, ktorého pozostatky boli prevezené do Palestíny v r. 1909. Táto nádherná stavba bola vybudovaná v rokoch 1948 až 1953 z chiampskej kameňa tesaného v Taliiansku s monolitickými stĺpmi z ružovej bavenskej žuly. Najvyššia inštancia Bahá'í sídli v bielej budove, obrátenej smerom ku svätyni. Je v nej 9 stúpencov volených na 5 rokov. Toto náboženstvo dnes pôsobí v 168 zemiach a má viacero ako 6 miliónov prívržencov. Pôsobí aj u nás od roku 1910. V roku 1950 bola jeho činnosť zakázaná, ale od roku 1990 ju opäť vývíja v niekoľkých mestách nášho štátu.

K učeniu Bahá'í uvediem len niekoľko poznámok pre našu informovanosť, keď sa s jeho zástancami stretneme.

- "Sila Judskej vieru v boha odumiera vo všetkých končinách sveta. A pretože žiadny zo starých spôsobov ju už nemôže obživiť, musí prísť nový posol s novým výkladom božieho učenia." (Gleanings 199)

Zakladateľ tohto náboženstva si vzal za úlohu priniesť ľudstvu nové učenie, ktoré by priviedlo svet na cestu k trvalému mieru, jednote, harmónii a bratstvu.

- Medzi základy a princípy učenia patrí: 1. nezávislé hľadanie pravdy, 2. jednota Ľudstva, 3. náboženstvo ako zdroj lásky, spolupatričnosti a jednoty, 4. súlad medzi náboženstvom a vedou, 5. odstránenie všetkých foriem predsudkov (hlavne náboženských a rasových), 6. zaistenie zrovnatelných životných podmienok pre všetkých, 7. vláda univerzálnnej spravodlivosti, 8. svetový mier, 9. nezaoberanie sa politickou praxou v náboženstve, 10. rovnoprávnosť mužov a žien - s dôrazom na význam vzdelania matiek, 11. duchovná podstata a rozvoj človeka, univerzálné vzdelanie a spoločný jazyk.

Tieto myšlienky nie sú pre nás nové. O to sa usilovali Ľudia v Bábe, keď mali jeden jazyk, keď bol svetový mier a mali sa dobre. Len jedno im vadilo - že nad nimi bol živý, všemocný Boh. Zjednotenie sveta po stránke náboženskej, politickej a hospodárskej - to bude program riše antikrista. Všetko áno, ale bez Krista, bez poznania hriechnej podstaty človeka, jeho viny pred Bohom, bez pokánia a znovuzrodenia.

A tak som nakoniec z nádherného perzského parku v Haife, ktorého krásu nie som schopný popísať, z hory Karmel, kde sa v minulosti diali tak veľké veci, odchádzal s rozpakmi.

-jos

Potkali se dva a jako všude u nás dnes se rozproudila řeč o situaci v našem státe, o politice, obchodě a podobně. Nakonec přišel na přetřes i duchovní stav našeho občana.

První: "Všechno člověku jen stále vnučí. Bývalí vládcové svou ideologii, která nás tolík let trápila. Dnes nám zase znova vnučují novou ideologii - klér! Nenechaj člověka v klidu žít!"

Druhý: "To myslíte na evangelium o Kristu - Bibli?"

První: "Samozřejmě, vždyť práv byla napsaná skoro před dvěma tisíci lety a platila pro tehdejší dobu. Ne pro nás dnes v době moderní kultury a výpočetní techniky. I když je možná dobré si ji přečíst. Je historická, poučná, ale přehnaná. Copak si někdo utne ruku nebo vypichne oko pro nějaký prohřešek? Rád bych někoho takového viděl..."

Druhý: "Říkáte, že Bible pro dnes neplatí? Já bych řekl, že lidé jsou stále stejní, stejně chybující. Dnes stejně jako kdysi..."

První: "V podstatě ano, ale velice záleží na výchově, na inteligenci, na životních zásadách... Je třeba vědět, kdy má člověk dost, mít své životní krédo. K tomu pak "zlatá střední cesta" a pak nepotřebuji ani to desatero! Ale jak se tak dívám, mnozí vyházelí ze svých knihoven marxistickou literaturu a nahradili ji biblí a křesťanskou literaturou. Asi je už křesťanství moderní!"

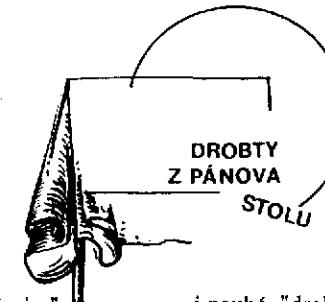
Druhý: "Možná máte pravdu. Skoro pravdu, evangelisté a apoštolové psali pro své okolí, krajům, oblastem, jako např. "Galatským", městům jako "Římanům, Korintským, Filipenským, Tesalonickým, Efezským" atd., dokonce jednomu národu -

"Židům". Psali těm, co potřebovali posluvu ve vře v Krista. Psali ale také jednotlivcům, soukromým osobám, jako "Titovi, Timoteovi, Filemonovi!" Prosím vás, vám nenapsali nic? Ti by ale zasloužili! Představte si, mně také nic nenapsali. Víte, když už tedy nenapsali nám osobně, mohli napsat aspoň "Čechům, Moravanům, Slezanům a Slovákům"! Ale oni nic! Ono to opravdu už vypadá, že ta Bible pro nás není!

Přesto však je v ní jedno zajímavé místo (Mt 15,27) o pohanské ženě, která prosí Pána Ježíše Krista, aby uzdravil její dceru od dábelské posedlosti. On jí však řekl, že nepřišel kvůli pohanům, ale kvůli židovskému lidu. Tato žena však odpovídala:

"Ovšem, Pane, jenže i psi se živí drobty, které spadnou ze stolu". Došla odpověď: "Ženo, tvá víra je veliká, staň se, jak si přeješ!" A její dcera byla uzdravena.

Na základě tohto příběhu jsem i já poznal, že nám stačí

i pouhé "drobty" z Pánova stolu, z Jeho slova. I tyto "drobty" k nám mohou promluvit, ukázat nám, že jsme hříšníci, potřebující odpustění - uzdravení z naší posedlosti. A když pak těmto drobtům uvěříme - jsme zachráněni před Božím soudem. Není třeba, aby nám osobně někdo psal celé epištoly, stačí právě ty "drobty", těch několik veršů z Písma, které nás usvědčí a přivedou k pokání, které nám ukážou lásku Páně zjevenou v golgatském kříži. Pak teprve poznáváme, že i když Písmo není přímo adresováno do našeho bytu, že je psáno pro nás, nejen pro někdejší adresáty. Poznáme, že je psáno přímo našemu srdci, aby se probudilo ze spánku!"

J-ňák

Esťe k výkladu Pánových podobenstiev

Pri čítaní článkov v ŽS č. 1 a č.2 som si spomenul na podobnú širšiu polemickú diskusiu v časopise Bible a kalich pred takmer štyridsiatimi rokmi. Zostali mi v pamäti najmä slová zosnulého profesora J. B. Součka v záverečnej úvahе tejto diskusie: "Žádne pojednávanie kráľovství Božieho není stoprocentné ani Berienského, ani Studujecšho laika, ovšem ani moje." A chcel by som k nim len dodať, že sa to plne vzťahuje i na oba zmienené príspevky v Živých slovách, i na moje nasledujúce poznámky k výkladom Pánových podobenstiev.

Čo je to Božie alebo nebeské kráľovstvo? Je to Izrael? Je to cirkev? Je to svet? Jedno z jeho nedokonalých vymedzení môže byť toto: Božie kráľovstvo je zvrchovaná Božia vláda nad všetkým, čo On stvoril. Ak je tomu tak, potom Božie kráľovstvo je aj Izrael, aj Cirkev, aj svet. A z toho plynie, že aj výklad Pánových podobenstiev nemusí byť jediný, ale že ich výklady sa môžu líšiť podľa toho, na akú časť či oblasť Božieho kráľovstva sú zamerané. Sú to čiastkové výklady a len ich súhrn dáva plniu (i v ďalekosti nie úplnú) predstavu o Božom kráľovstve.

V poradí prvý výklad v Živých slovách (č.1) sa zameriava viacmenej na Cirkev. Ale Pán Ježiš hovoril podobenstvá zástupom Židov, ktorí nevedeli nič o Cirkvi (a podobne aj učencí). A predsa Pánove podobenstvá mali túžiacim z týchto ľudí priblížiť Božie kráľovstvo - nie im ho zastriel. Pánov cieľ bol, aby mu porozumeli a vošli do Božieho kráľovstva, čo sa u menšej časti z nich aj stalo - napriek ich hriešnosti a nevzdelanosti (Mt 21,31). Iste nechápalí a nevedeli si vyložiť všetky podrobnosti podobenstiev, ale pochopili ich celkový zmysel, vzťahujúci sa na Izraela a tým aj na nich. V tomto bezprostrednom zmysle i výklade podobenstiev sa spája prítomnosť Izraela za pôsobenia Pána Ježiša so zasluženou budúcnosťou jeho verného zostatku pred i po Jeho druhom príchode na túto zem (s preskočením celej doby Cirkvi). Výklad môže byť právom optimistický aj v podobenstve o horčičnom zrne a kvase, vtedy "kráľovstvá sveta sa stali (kráľovstvami) nášho Pána a Jeho Krista a bude kraľovať naveky vekov" (Zj 11,15). Božie kráľovstvo zváža, ovládne a naplní celú zem (ako kvas cesto) a ľudia v ňom nájdú vytúžené bezpečné bývanie a pokoj (ako nebeskí vtáci v korune horčicového kra či stromu). Toto budúce tisícročné a potom večné Božie kráľovstvo bolo Židom v prítomnosti stelesnené v osobe jeho kráľa - Mesiáša Izraela. Ako vzácný poklad či perlu mohli ho v Pánovi Ježišovi nájsť všetci, čo boli ochotní zaplatiť cenu Jeho učenictva a nasledovania (ako onen človek za poklad a kupec za drahotennú perlu).

Tento výklad vôbec nevylučuje druhý, prenesený výklad, vziatiahnutý na dobu, ktorá začala Kristovou smrťou a vzkriesením. Ak v Zákone i v prvom výklade bola zdôraznená činnosť človeka, hľadajúceho Boha a Jeho kráľovstvo, v tomto druhom výklade môže byť zdôraznená Božia milosť, v ktorej v osobe svojho Syna hľadá človeka: či už v podobe jedného národa - Izraela (poklad), Cirkvi zo Židov a pohanov (perla) alebo ďalšej Božej rodiny z verného zostatku Izraela a pohanských národov (siec).

Písmo učí a zdôrazňuje oboje: Božiu vyvoľujúcu milosť, ale i zodpovednosť človeka. Boh hľadá človeka, ale i človek má hľadať Boha. Tak sa to oboje môže i musí odzrkadlovať v Pánových podobenstvách - bez rozporu s vierou, hoci v zdanlivom rozpore pre ľudské rozumové uvažovanie. Z takéhoto hľadiska i navonok rovnaké prvky v podobenstvách nemusia mať rovnaký význam v ich výkladoch. Vták, hľadajúci si skryšu a bývanie v korune stromu je niečo iné ako vták vyzobávajúci zasiate semeno, ktorý tým robí hospodárovi škodu. Božie slovo hovorí ovšem jasne, že tak v Izraeli ako aj v Cirkvi a národoch len malá časť prijme evanjelium, i to, že tak Izrael ako aj vyznávajúce kresťanstvo ako celok sa poruší. V tom je oprávnenosť pesimistického výkladu podobenstiev o horčičnom zrne (nezdravý nepravý rast) a kvase (preniknutie satanovho zla do Božieho diela - čo je zrejmé i v podobenstvach o rozsievadovi, kúkoli a sieti). Ale Božie slovo hovorí rovnako jasne, že konečné víťazstvo bude Božie a nie satanovo a že nakoniec zavádzne Božie kráľovstvo na celej zemi a v celom Božom stvorení.

Cieľom tohto príspevku bolo poukázať, že Božie kráľovstvo je širšie, dlhšie, hlbšie a vyššie, než aby sme ho mohli viesť do jedného náslova výkladu, ktorý by vylučoval iné, ďalšie. A zároveň aj to, že naše poznanie všetkého, i Božieho kráľovstva je iba čiastočné a bude pokračovať a rozvíjať sa vo večnosti u nášho Spasiteľa a Pána, Ježiša Krista. jh

*Libost má Hospodin v ľech, kteří se ho
bojí, kteří očekávají milosrdensví jeho.
(Ž 147,11)*

*Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v
Bohu přebývá, a Bůh v něm. (1J 4,6 a 16)*

*"Pán nám tohoto syna před dvaceti lety
daroval a teď nám jej zase vzal..."*

*Ze všech vzpomínek, které mi po něm
zůstaly, mne nejvíce dojímá jeho naprostá
závislost. Potřeboval mne ve dne v noci,
počítal i s mými nejmenšími službičkami.
Když přišel o jednu paži a pak onemocněl
na druhou, byl tak nemohoucí, že jsem se*

sám převlekli za ruku se všemi
prsty a nehty a tak jsem se mu v
tom papírovém převlečení
předváděl. Kdykoliv mne požádal o tu nejprostší úsluhu, dovedl
se z ní nevýslově radovat,
protože věděl, s jakou láskou mu
ji poskytuji.

Opravdu, tato vzpomínka mne
hřeje více, než všechny ostatní,
protože mi připomíná péči mého
nebeského Otce. Ani na chvíličku už ne
pochybují o tom, že mu není nic dražšího
nad vědomí, že Mu jeho dítky dávají na
jeho podobnou důvěru. Odpovídáme-li
v Jeho věčné lásce, připravujeme Mu to
nejvyšší blaženství.

Chci být bez prestání v Jeho blízkosti,
chci žít v plné a uvědomělé jistotě bez
ohledu na to, co se tu na zemi kolem mne
děje. Ve své bezvýhradné závislosti na péči
milujícího Boha se mi stávají stále jasnejší
mi Pánova slova "*Blahoslavenějí jesti dátí
nežli bráti*" (Sk 20,35). Dr. J.M.

KREŠTANSTVO PRE VŠEDNÝ DEŇ

Ukážka textu z pripravovanej knihy

V súvislosti s otázkou oddanosti Bohu sa v poradenskej službe často stretávam s ľuďmi, načisto vykoľajenými pochybnosťami o tom, ako sa správne rozhodnúť. "Čo je vôle Božia v tejto situácii?" pytajú sa.

"Neviem naisto, čo je Božou vôleou s ohľadom na vašu konkrétnu situáciu - ale viem jedno - Božou vôleou je, aby ste aj v tejto situácii ďakovali." Prečo by od nás Boh žiadal, aby sme boli vďační za každých okolností, dokonca i zlých? Pretože vďakysvzdanie je naším výrazom viery v Boha - v to, že náš život je v Jeho rukách a že veríme v splnenie príslušbu, ktorý sme dostali: "Vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všecko pôsobí k dobrému - tým, ktorí sú povolení podľa rady Božej." (Rim 8:28) Výsledkom zverenia našich životov do rúk Božích a vyjadrenie viery skrze vďačnosť, je sloboda a dosiahnutie pokoja, ktoré sú nadprirodzené:

- O nič nebudte ustarenství, ale vo všetkom v modlitbe a prosbe s vďakou predkládajte svoje žiadosti Bohu! A pokoj Boží, ktorý prevyšuje všetko chápanie bude chrániť vaše srdcia a vaše myšle v Kristu Ježišovi (Fil 4: 6,7).

Najpôsobivejším dokladom tejto pravdy je príbeh Reeda a Mariany, ktorého som bol svedkom. Reed bol jedným z rodičov, ktorí viedli skupinu dievčat na výlet do Oklahomy. Pred tým, ako odišli z domu v Dallase, ich 6-ročná dcéra, Wendy, prišla poprosiť: "Mami, môžem sa odviezť aj ja so svojou kamarátkou?" Marian súhlasila a skupina vyzraziťa. Pršalo a cesty boli klzkké. Onedlho po odchode stratil šofér auta, v ktorom sa viedla Wendy, kontrolu nad riadením. Snažil sa šmyk vyravnáť, no príves, ktorý tahali, sa vzpriečil, a auto preletelo do vedľajšieho dopravného pruhu. Akoby zázrakom v refazovej zrážke 26 áut bola najťažším zranením zlomená ruka jedného z dievčat - teda, okrem Wendy. Náraz ju vyhodil z auta a bola na mieste mŕtva.

Iba niekoľko týždňov potom som sa viesol s Reedom v pohrebnej limuzíne. Tentoraz šiel na pohreb svojmu najlepšiemu priateľovi, Stevovi, ktorý zomrel na rakovinu vo veku 32 rokov. Napriek tomu bol Reed prekvapujúco vyravnany a hoci mal slzy v očiach usmieval sa a hovoril svojím obvyklým jemným hlasom. Zdalo sa, že zvládava situáciu napodiv dobre.

"Nuž Reed," privravel som sa mu, "myslím, že máš toho v poslednej dobe vyše hlavy."

Usmial sa a povedal: "Dozaista."

"Povedz," spýtal som sa, "ako sa držíš? Ako si sa vyroval so stratou Wendy?"

"Rád by som ti povedal niečo o tom, ako sa Marian a ja na to pozeráme. Čo keby sme boli dostali pred šiestimi rokmi od Boha takúto ponuku: 'Reed a Marian, mám malé dievčatko, svoju dcéru, volá sa Wendy. Môže zostať na zemi len šesť rokov. Potrebuje kohosi, kto ju bude mať rád, staráť sa o ňu a učiť ju počas tejto doby o mne. Potom si ju vezmern späť domov. Pýtam sa teda, vediac, aké sú podmienky, chceli by ste, aby som ju dal vám?' Obaja by sme boli odpovedali: 'Ach, áno, Pane, daj nám ju!'

A myslím, že takto to Boh aj urobil. Od počiatku vedel, že Wendy bude na zemi len šesť rokov. Rozhodli sme sa, že podakujeme za každý z tých šiestich rokov, ktoré Wendy obohatila svojou prítomnosťou. Nesmierne nám chýba. Plakali sme a vyroníme ešte veľa sŕdz. Vieme však, že ju znova uvidíme a ďakujeme Bohu za všetko."

Aký to prístup! Vďakyné srdce v čase toľkej straty. Srdce oplývajúce vďačnosťou, obetujúce všetky vlastné nároky všemohúcermu, milujúcemu Bohu. Tento mladý párs dokázal žiť ďalej a v mieri, pretože zvládol situáciu skrze vieru. Bola to tragédia? Iste! Tito dva ľudia však objavili pravdivosť Pavlových slov:

- A som presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, Pánovi našom (Rim 8:38,39).

Bob George

Pozdrav z Číny

Návštěva v Ningbo

Ningbo je čínske mesto v přímořské provincii Cejang. Je opevněno mohutnými zdmi, které pamatuji dobý, kdy bylo díležitým čínským přístavem. Ještě dnes jsou patrné stopy bohaté minulosti. Městské čtvrti nesou jména podle historických městských bran.

V 19. století v Ningbo několik let působil neohrozený mladý anglický misionář, lekár Hudson Taylor. Kdysi evangelium a založil tu i evangelický sbor. Zajímal mne osud tohoto křesťanského sboru, a tak jsem se jednoho sobotního odpoledne vydal do ulic Ningba, abych pátral po jeho stopách. Prošel jsem spoustu ulic a uliček starého města uvnitř bývalých hradeb, ale neobjevil jsem ani známku existence nějaké křesťanské církve. Jediné, co upoutalo moji pozornost, byla věž katolického kostela v blízkosti přístavu, ale tu jsem nehnadal.

Příště rána jsem si v Bibli číslo 27. žalm. Třináctým veršem mi dal Pán Bůh novou naděj: "Jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobroti v zemi živých!" Postlněn touto nadějí, vydal jsem se znova hledat evangelický sbor v Ningbo.

Nastoupil jsem do autobusu, který objížděl staré městské hradby. Autobusy v Číně jsou většinou přeplněné. Ani tento nebyl výjimkou. Vedle mne stála starší žena. Objímala tyč, aby při jízdě neupadla, a přitom na dlani prstem naznačovala kříž. Dívala se na mne a čínsky se zeptala: "Věříte?" Odpověděl jsem jí: "Ano, věřím." Žena se usmála a už nic neříkala. Děkoval jsem Pánu Bohu, že v tomto čínském městě Ningbo jsem uviděl světlo, Boží světlo, které září v temnotě. Když žena za chvíli vystupovala, vystoupil jsem také, rozhodně nespustil ji z očí. Šel jsem za ní několika uličkami, které jsem si pamatoval z minulého dne. Pak jsme přišli k jedné ulici, kde jsem z reproduktoru uslyšel radostnou zvěst evangelia. Za okamžik jsme stáli před evangelickým sborem, velkou kamennou budovou, před kterou se tisínilo tolik lidí, že brzdili dopravu. Protlačil jsem se dovnitř, kde bylo shromážděno více než tisíc lidí, kteří pozorně sledovali kázání Božího slova.

Po shromáždění mi několik křesťanů vyprávělo o šíření evangelia v Ningbo v minulosti i nyní. Dověděl jsem se, že existuje i celá řada domácích shromáždění.

Díky Pánu. Sémé evangelia vydalo i v Ningbo bohatou žen.

Z misijného časopisu "Ostasiens Missionen" - přel. Z. Mathauerová

Moje milá sestro...

... právě hráli v rádiu krásnou písničku. Asi by se Ti také líbila... "až poznáš, jak chutná prázdná česť a jaký je život ve dvou, možná přijdeš sám - až k nám..."

Ano, toto je pro nás stále aktuální a někdy (často) dovede i pořádně bolet. Jak to někdy uvnitř všechno křičí a člověk by chtěl rozbít to, co až dosud tak pracně stavěl, rozbít to na padř a utéci někam úplně daleko, do krásné rajské zahrady, kde voní dálky a všechno kvete štěstím, kde už neexistuje žádné "musíš" a "nesmíš", kde srdce volně tluče a na prahu čeká krásný princ... Vidím to všechno před sebou. Kolikrát tyto myšlenky bolely jako šípkové trní zabodnuté do srdce. Kolikrát jsem se ptala a vyčítala Bohu, proč mě udělal takovou, jaká jsem, proč mě stvořil jako ženu. Se všemi bolestmi, touhami a sny. Cožpak On neví a nechápe, jak mi je? Cožpak mohu bez jistoty čekat na to, co se jednou možná stane? Nesmím nic dělat, musím se trápit? To mám jen tajně závidět a čelit údivu lidí, že jsem jiná než ostatní, že ve svém věku nemám žádného chlapce? Na všech setkáních mládeže se mám tvářit jako nic a usmívat se, i když to uvnitř hladí? Ano, znám to dobře.

A když to tak rozebírám, těch důvodů bude asi víc, možná celá řada. Snad tě neunaví, když se budu snažit je vypočítat.

Především vím zcela jasné, že bych tím zradila svého Boha a Pána Ježíše Krista. Vždyť On mě vykoupil svou drahou krví z moci tmy, žehná mi, je se mnou. Cožpak ho mohu opustit, obrátit se k němu zády? Copak je možné štěstí bez něho? Ne - pro mě ne.

Touha "normálně žít" (tedy ve dvou) je přirozená, byla zakódována do naší podstaty samotným Stvořitelem - takže s ní jistě počítá. Pro mě - věřící dívce to znamená, že mám čekat na Boží vůli i v této věci stejně jako v ostatních.

"Netáhněte jho s nevěřícími" je jasné příkaz, a pokud navážu známost s nevěřícími chlapcem, vědomě tím hřeším. Kdybych to udělala, připravila bych se o to, oč mi v životě nejvíce jde - o Boží požehnání.

Tady mi možná namíneš, že v této oblasti jako kdyby se Pán Bůh o Tebe vůbec nestaral, zatímco svět ti nabízí tisíce variant. Kolik kolegů, spolužáků a přátel má každá kolem z nás kolem sebe. Jak jsou milí a pozorní a jak dovedou usilovat o naši přízeň!

Ano, vypadá to tak, že nabídky světa jsou lákavé a "perspektivní" a je jich hodně, zatímco to, co nám dává Bůh (pokud vůbec něco), je "šedivé" a "nepřijatelné".

A je to opravdu tak? Podívejme se až na samu podstatu: Kdo je vládec tohoto světa? Satan. To mám opravdu věřit, že nejlépe to se mnou myslí vládce tmy? Cožpak největší lhář a vráh mě skutečně miluje víc než můj drahý nebeský Otec, který pro mne obětoval všechno, i svého jediného Syna, aby mě zachránil? Ne - doufám, že uznáš, jak je to absurdní.

Druhý důvod je vlastně trochu zjištěný. To, co dává Bůh, je totiž zaručeně to nejlepší. Vyplatí se tedy čekat! Vždyť se říká: "Trpělivost růže přináší!"

Vždycky si vzpomenu na Abrahama. Ten musel čekat na narození syna do sta let, a přesto nepropadl pochybnostem o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v plné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. (Ř 4,20-21)

Ale také to byl jenom člověk a jednou mu "ujely nervy". Musel to nějak urychlit, protože už nedovedl čekat. A tak se narodil Izmael. Abraham se Sárou ani netušili, kolik bolesti a slzy na sebe přivolají. Podobně i důsledky našich svévolných činů jsou vždy na překážku Božímu dílu a přináší nám samotným hodně problémů. Příkladů kolem je spousta. A tak stojí za to čekat.

Na další důvod jsem přišla, když jsem hledala odpověď na otázku: Proč musel Abraham tak dlouho čekat? Ne proto, že by Bůh nemohl svůj slib hned splnit a dát mu vytouženého dědice. Bohu totiž vždycky jde o víc - jde mu o nás. A chce, aby nám vše záleželo na něm jako na Dárci nežli na sebekrásnějším daru. Chce prověřit a utvrdit naši víru a vypěstovat v nás svůj charakter.

K tomu cíli vede náročná cesta plná zkoušek, vítězství i pádů. Ale náš Pán nás nikdy neopustí, s ním dojdeme do cíle. Jen se nesmíme nechat zastrašit a vzdát se boje nebo utéci hned na začátku. Satan útočí na naši víru. Jeho šípy jsou záladné. Například říká: "Vždyť se Bůh o tebe vůbec nestará. Nejkrásnější léta ti utíkají, mládí odchází a ty zůstáváš na ocet! Každá obyčejná holka se vdá a ty trčíš jako kůl v plotě. A kolem je tolik krásných a schopných chlapců." To jsou Satanovy ohnivé šípy. Mnohá srdce zasáhnou a otráví svým jedem.

Je to vůbec možné? Je, ale my se přece můžeme bránit! Máme štít víry. Tím se dají pochybat všechny ohnivé šípy. Máme k disposici celou výzbroj pro duchovní boj. Jen si přečti Ef 6,10-19.

Zaujal mne názor milého již zesnulého bratra Krišky na tyto věci: "Ty si můžeš (věřící dívko) na Pánu vyprosit i nevěřícího chlapce - můžeš ho přivést k Pánu a modlit se za něho. Ale nikdy s ním nesmíš napřed chodit! Musíš ho přijmout až od Pána!"

Tento náhled je dost netradiční, ale má v sobě hodně pravdy. Podmínkou je, aby chom byly upřímné a dovedly hledat Boží království a jeho věci na prvním místě. Pán nám pak to ostatní přidá.

Tím dalším (a zatím snad posledním) důvodem je příprava na manželství.

Láska totiž není jen držet se za ruku, ale láska je vůle - je to práce a oběť. A pokud nejsem ochotna obětovat se pro druhého a pro druhé, nejsem zralá pro manželství. V manželství se totiž budu muset nesčetněkrát zapřít a "šlápnout" na sebe. Matka se vždycky musí umět obětovat pro svoji rodinu.

Přiznávám se, že to zatím nedovedu. Přípravou a výchovou k manželství je normální zdravý křesťanský život. Být křesťanem přece neznamená hledět do zdi a čekat, až se mi splní moje přání! (I když se Ti přiznám, že mívám i takové chvílinky a myslím, že žádná a žádný z nás se jim neubrání). Být křesťanem znamená pracovat pro Pána a starat se o ty, kteří mi byli svěřeni - v rodině, ve sboru, mezi přáteli... Je toho dost, co bychom měli konat. Kladu ruku sama sobě na srdce a uznávám, že nedělám ani desetinu toho, co bych měla. "Prázdný prostor" potom zaplňuje neplodné snění, sebelítost, trpkost a bolest. A to už je vlastně hřích - nevděčnost za všechny ty dary, které jsem dostala a denně dostávám, a nespokojenosť s Božím vedením. A tak přicházím o Boží požehnání...

Moc se mi líbil výrok Jozue k Izraeli v rozhodujícím okamžiku: "Vyvolte si dnes, komu budete sloužit. Ale já a můj dům (= moje rodina) budeme sloužit Hospodinu!" Moc bych si přála, aby to bylo i moje krédo. A taky Tvoje...

Máš možnost i otočit se k Bohu zády. On Ti to dovolí, vždyť máš svobodnou vůli, nebude Tě nutit, abys zůstala.

Jsi-li rozhodnuta, pak Tě ani nejlepší přítel a nejlahodnější řeči od této cesty neodradí. Ale jestliže jsi jednou poznala Boží lásku, jestliže jsi zakusila jeho blízkost a dobrout jeho Ducha, už nikdy Tě neuspokojí něco menšího, život, kde bude chybět Bůh.

Možná si na to vzpomeneš až po letech, po řadě tvrdých zkoušek, které Bůh musí seslat na svoje neposlušné děti. Ale někdy to s námi jinak nejde a Bůh nás musí nejdřív zlomit, abychom se mohli vrátit do jeho náruče. Jaká nesmírná škoda každého roku života, který měl patřit Bohu.

Tito lidé se mnohdy až po dlouhých letech díky veliké Boží milosti vracejí zpět, aniž koho získali (navzdory bláhové myšlence většiny věřících dívek, podnikajících tento krok, že přivedou k Bohu svého nevěřícího partnera). Spasení jen "skrze oheň" je jejich úděl. Nic záviděnshodného.

A tak situace věřící dívky být sama (třeba prozatím) není a nemá být důvodem k pádu a zboření celého křesťanského života, ale je to zkouška. Náročná, jedna z nejtěžších a může trvat léta.

Apoštol Petr říká: "...radujte se, i když snad máte ještě nakrátko projít zámutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než zlato, které bývá též zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus". (1Pt 1,6-7 Ek)

Je před námi prubíský kámen, o který se mnozí urazili. Ale nemusíme se urazit my. A jestliže klopýtneme - v pokání je vždycky možnost návratu. Milující Otec na nás čeká.

Tři ženy

Příběh první.

Osudem této ženy se stala společenská angažovanost. Jí obětovala svůj intelekt, schopnosti i své vzdělání. Snad to byl vliv rodinné výchovy, který ji předurčil pro tuto budoucnost. Se zanícením se vrhala do politických souborů se svými protivníky. Žádná oběť pro ni nebyla dost velká, aby ji nepodstoupila a nepoložila na oltář své zbožňované ideologie. Když později zvítězila "její politická pravda", stála v první řadě mezi těmi, kdo ji prosazovali v praxi. Kolik zápasů musila ještě vybojovat s třídními nepřáteli a náboženskými tmáři, než se mohla pochlubit tím, že její "políčko je ideologicky čisté". Ale ani po tomto vítězství neusnula na vavřínech. S nezmenšenou zaníceností vytrhávala plevel všude tam, kde cítila, že by se mohl uchytit. Nikdo už nespočítá, kolika lidí se

nešetrně dotkl a kolik životů ovlivnila. Teď už je mnoho let na odpočinku. I když jí neschází mnoho do osmdesátky, má stále stejně aristokratické držení těla. Jen její tvář je o něco zasmušilejší než ta, která ji zdobila před několika desítkami let. Když ji potkávám, mívám pokušení se zastavit, představit a zeptat se jí, jaký vlastně byl ten její život. Ale vím, že to neudělám, protože mi schází odvaha slyšet z úst té ženy nářek nad promarněným životem.

Příběh druhý.

Potkal jsem ji na chodbě jednoho úřadu, kde umývala podlahu. Shrbená žena, která si k důchodu přivydělávala úklidem. Možná to finanční přilepšení ani nepotřebovala tolik jako spíš lidskou společnost. Snad ji těžila samota domova, kde ji nikdo nečekal, a tak se jí náhražkou stali lidé, které potkávala v kancelářích a na chodbách. Smutný život bez přátele a příbuzných. V patnácti letech jí zemřela maminka, a ona zahofkla na celý svět. Také Bohu se "pomstila" za to, co jí způsobil: Prohlásila o něm, že prostě neexistuje. Jinak by nemohl... Vášnivě hájila svou poznanou "pravdu" proti každému, kdo by ji chtěl zpochybnit. Prožila svůj život ve vzdoru proti pomyslnému nepříteli, kterého vytvořila její fantazie. Jednou to byl osud, pak Bůh a jindy zase lidé. Celým jejím životem se nesla sebešlost. Byl to smutný život bez naděje, bez cíle, život prožity od ničeho k ničemu. Na mou otázkou, zda se nebojí smrti, se rozplakala. Smrt, ta hrozná neznámá, zůstává pro ni jen velikým krokem do prázdnna.

Příběh třetí.

Žena, která přišla po válce ze zbožného prostředí Slovenska do volnomyšlenkářských Čech. Nebyl to život lehký. Nevěřící manžel a kupa dětí. Práce, které vykonávala, byly spíš podřádné, protože eufemisticky řečeno její vzdělání bylo minimální. Když byl v padesátych letech tlak na odstranění náboženské výuky ze škol, ona jediná se proti tomu vzepřela a dala zapsat své děti na náboženství. Nebyl v tom vzdor ani hozená rukavice. Na námitku ředitelky školy, že je jediná nejen ve škole, ale v celém městě, kdo o něco podobněho žádá, odpovídala s moudrostí vlastní Božím dětem: "Ale paní ředitelko, za ty děti ponesu před Bohem odpovědnost já, ne vy". Ve všech životních zkouškách, a nebyly to vždy zkoušky lehké, zůstala věrná svému Pánu. Potkávám ji sehnutou pod tříš nákupů životních břemen i několika desítek křížků, které nosí na zádech. Vždy usměvává a připravena komukoliv pomoci. Smutnou jsem ji viděl jen jednou - to když se jí zabil syn při horolezeckém výstupu.

hk

Poznámka redakce: Život člověka se nehodnotí v osmnácti či dvaceti letech, ale na sklonku věku. Bez Boha se dá žít za slunka a jasu, když je člověk mladý a nemá problémy, ale co potom?! Jaké bylo hodnocení tvého života?

...Kresťanský svet sa do istej miery previnil obmedzovaním sa na výuku prvej polovice evanjelia, t.j. výuku Kristovho ukrižovania, ktoré nám prinieslo odpustenie hriechov. Oddelením posolstva odpustenia hriechov od posolstva o získaní Kristovho života sa však pripravujeme nielen o tento život sám, ale strácane zo zretela aj zmysel samotného ukrižovania. Predovšetkým. Boh vyriešil otázku hriechu definitívne preto, aby sme mohli byť naplnení Kristom... Keď konečne pochopíme, že cieľom spasenia je vzkriesiť mŕtveho človeka k životu, je potom už jednoduché porozumieť, prečo musel Kristus vysporiadať záležitosť s hriechom navždy.

mé svědectví

Vznámém příběhu o rybníku Bethesda v Jeruzalémě v J 5 čteme o tom, jak Pán Ježíš vyléčil 38 let nemocného člověka. Rád bych vám povíděl, že tento Pán je živý a že zasahuje dodnes do života lidí. Já jsem byl "nemocný" téměř 40 let. Až 5. listopadu 1989 na krajovém shromáždění v Třanovském sále v Ostravě se mne Pán ústý bratra Martina Bakera zeptal, zda chci být zdráv. Bylo to v 16.35, když jsem cítil, že se musím rozhodnout. Bratr Baker se tehdy po svém kázal o široké a úzké cestě ptal: "A na kterou cestu se vydáš ty, příteli?" A tu jsem si byl jist, že se mne plá sám Pán Ježíš a že musím odpovědět. A tak jsem odpověděl, že pro tu úzkou.

Už jsem měl dost té široké cesty plné skandálů a falešných kamarádů. Na této široké cestě jsem poznal také Š., která se později stala mou ženou. To jsem však tenkrát vůbec netušil. Myslel jsem si, že je to jen další kámen, o který na své cestě zakopnu, a opět si nabiju nos. Ale Š. to vráza z jiného konca. Na otázkou, zda by nešla na skleničku vína, mi odpověděla také otázkou, zda jsem četl Bibli. Nejdříve jsem si myslel, že špatně slyším, ale když otázkou opakovala, zjistil jsem, že slyším dobře. Četl jsem Starý zákon, pak jsem četl Příběhy Mrtvého moře a částečně jsem měl

přečtený i Nový zákon. A něco jsem znal i z kostela, kam jsem jako dítě školou povinně chodil ministrovat. A tak, když jsme se sešli, jsme mluvili dlouhé hovory o Pánu Bohu. Samozřejmě, že to, co jsem měl přečtené, jsem nebral nijak vážně, a to, co jsem slyšel v kostele, bylo nedostačující. A když mi Š. půjčila knihu Jak se znova narodit od Billy Grahama, byl jsem z toho všeho úplně vedle. Přesto však jsem uposlechl rad, uvedených v knize a začal jsem si dávat do pořádku své osobní záležitosti. Přestal jsem vyhledávat kamarády u piva, přestal jsem chodit po vinárnách, začal jsem dávat do pořádku své dluhy a vše času jsem začal věnovat čtení Bible, vlastně Nového zákona. Dokonce jsem přijal pozvání do shromáždění v Třanovském sále.

Dnes jsem si jistím, že po této mé cestě šel i Pán Ježíš a že On mi otevřel oči jako svým učedníkům na cestě do Emmaus. Poznal jsem, že jsem šel po velmi široké cestě plné špín a bláta. Pán Ježíš mi otevřel oči, a já jsem poznal, že On je ta cesta, pravda i život. Víte, v kostele, kde jsem dělal ministranta, se moc málo mluvilo, vlastně vůbec se nemluvilo o tom, že Pán Ježíš nám svou smrt na kríži vydobyl večerní život. Maminka sice věřila, že bez Boží vůle se nehne ani lístek na stromě, ale nikdy se nezmlnila o tom, že má jistotu věčného života. Občas mluvila o očisici. Děkuji Pánu za to, že mne na této široké cestě zastavil a ukázal mi, že je Světlem světa, jako Saulovi, který jel do Damášku pronásledovat křesťany (Sk 9,1-15). Stejně jako on jsem poznal, že Boží Sýn Ježíš Kristus je živý a že má o mne zájem. Když jsem tonul v blátě, cítil jsem, že ke mně hovoří vnitřní hlas, abych šel tam a tam a udělal to a to. Když jsem uposlechl, byl jsem šťastný, že jsem to udělal. Jenže tenkrát jsem nevěděl, že ten hlas, který mne někam poslal, je Pán

Ježíš. Dnes to však už vím. A tak bych se chácel s vámi podělit o to, jaké mám zkušenosť se svým Pánem.

Když jsem byl na té své široké cestě, prodal jsem jedně ženě nábytek. Nezaplatila hned, ale domluvili jsme se, že mi peníze doručí, až si dohodnoutu částku našetří. Než mi peníze vrátila, poznal jsem Pána Ježíše. Po nějaké době jsem v modlitbě Pánu slíbil, že až mi ta žena peníze pošle, věnuji je pro potřeby sboru, konkrétně na výstavbu sborového domu. Když jsem je až dosud neměl, nemusím je mít ani potom. Jenže když jsem je dostal, tak mi ten zlý vnukl, abych si koupil kola - pro sebe i pro manželku. Šlo to jako na drátkách: nejdřív jsem měl já cestovního favorita, za měsíc poté ho měla i manželka. Její kolo jsem ani nerovbaloval. Dva dny poté jsme jeli na dovolenou do Prahy. A tak jsem obě kola schoval do sklepa proto, aby nám je mládež ve společné kolárně neocesala - dynamo, světlo atd. Když jsme se vrátili z dovolené, byla na druhý den sobota a já byl rozhodnut, že pojedu pomáhat na stavbě sborového domu. Samozřejmě na kole. Dovedete si představit, jaký jsem zažil šok, když u sklepních dveří neviseł zámek a ve sklepě

chyběla obě kola? Nic jiného se ze sklepa neztratilo - nářadí, žebřík a jiné věci tam zůstaly. Chyběla jen ta dvě kola! Duch svatý mne ihned upozornil na to, že co Pánu slíbim, to také musím dodržet. A tak místo na stavbu jsem šel na VB. Když mi pojistovna ztrátu zaplatila, okamžitě jsem peníze poslal tam, kam jsem slíbil Pánu, že je dám - na stavbu. Od té doby se mi nic neztratilo.

A také jsem pochopil, že skutečně nemám skládat poklady na zemi, kde zloději kradou... A tak raději skládám poklady v nebi. Více času věnuji posezení u nohou Pána Ježíše a poslouchám jeho slova. (Mt 6,19-21)

Mám i zkušenosť s tím, že se nemám zaplécat do obecných záležitostí. Další zkušenosť je taková, že nás Bůh ochraňuje na našich cestách, když ho nosíme ve svém srdci.

Takže jsem přesvědčen, že Pán Ježíš je živý a plní všechna svá zaslíbení. "Ostříhá Hospodin všechn, kteří jej milují" (Ž 145,20) "Chválu Hospodinovu vypravovatí budou ústa má a dobrořečení bude všeliké tělo jménu svatému jeho od věků až na věky". (Ž 145,21) řef

Havířov

I v domě soustředěné péče v Havířově bydlí Bůh. Ve své nesmírné lásce nepomíjí nikoho. Z lidského hlediska je to jen domov starých, nemocných, mnohdy i ubohých lidí. Jakási čekárna na přechod z časnosti na věčnost. Světské pořekadlo zní: "Ve zdravém těle zdravý duch". Ale nemusí tomu tak být vždycky. Vzpomeňme si na Joba a na jeho přátele. Jeho přátele byli zdraví, ale na duchu byl zdravý ubohý nemocný Job, který si

uvědomoval, že Pán Bůh "zajisté uráží, on i obvazuje, raní, ruka jeho také léčí" (Jb 5,18). Job vyznává: "Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí" a Pán Bůh to potvrzuje v 42. verši: "Stalo se pak, že když domluvil Hospodin slova ta k Jobovi, že řekl Hospodin Elifazovi Temanskému: Rozpáil se hněv můj proti tobě a proti dvěma přátelům tvým, že jste nemluvili o mně toho, což pravého jest, tak jako služebník můj Job." Starý, nemocný a opuštěný člověk potřebuje pěkné slovo i pohlazení. Kdo nás potěší a pohladi? Z lidí má málko dho o druhé zájem. Ale Boží slovo je jako balzám na lidská srdce. Bible svatá, ta nejvzácnější kniha knih. Tam najdete pohlazení, potěšení a je-li to třeba, i pokární. Proto volá žalmista (Ž 71,18): "Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechném potomkům sílu tvou" a v Iz 46,4 čteme: "Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás učinil, a já nositi budu, já pravím, ponesu a vysvobodím." Trojnásobné vzácné Boží ujištění o nesení se slavným koncem.

Každičkého rána prosím Pána Ježíše o požehnání pro každého člověka, kdo překročí práh mé světničky, ať už je věřící nebo nevěřící. Když odcházejí, tak jim říkávám, že budou požehnaní, neboť Bůh, Otec nebeský, dobře slyší. Od loňského roku se u mne scházejí babičky, jednou za 14 dní, vždy v úterý v 15 hodin k Božímu slovu. Zazpíváme si duchovní písničky, pomodlíme se a pak si čteme z Božího slova a také knížku od Kristiny Royové "Bez Boha na světě". Několikrát nás už také navštívila skupinka havířovské mládeže. A na službu milého bratra M. Swidra uvěřila nyní již sestra Andělka Petřovská. Je velmi šťastná. Koupila si velikou obrázkovou Biblii pro pravnučky a prosí o přímluvné modlitby za svoji celou rodinu. Mezi sestry můžeme počítat také moji švagrovou Aničku Zachníkovou. Oboustranný sirotek od útlého mládí. Vychovali ji cizí lidé, než si ji vzali bratr. Ale je to věrná věřící duše a má zkušenosti se svým Páncem, jak ji po celý život chrání a vede. Vždycky říkává: "Kdo nás pochopí? Jediný Bůh dává útěchu ve všech situacích". I sestra Alžběta Petřovská je cele oddaná Bohu. I když má operované srdce, oči jí radostí září, když může mluvit o Pánu Ježíši. Říká: "To je zvláštní, ani mne neboli srdce, když jsme v obecnství s Ním". Duch Boží oslovuje i mou tetu, která bydlí na poschodí se mnou a se strýcem. Měla velmi těžký život, plný starostí a lopotování a Bůh jí odvolal dceru na věčnost. Ráda mezi nás chodí. Modlíme se i za strýce, který má 83 let. Řekla jsem mu, že se za něj modlíme, aby nemusel jít na věčné odsouzení. Tu si jen povzdechl a řekl: "Ó, kék by..."

Tu velkou milost Pán Bůh způsobil prostřednictvím mládeže, která nás navštěvuje. Duch svatý vylevá své požehnání. Jsem velice šťastná, že i mladí lidé obětují svůj čas a přicházejí mezi nás staré. Bůh jim ten čas strávený mezi námi mnohonásobně vynahradí svým požehnáním. Jak potom neplesat a neradovat se, když nás Bůh žije a dobře o nás všechny ví. Nemohu pominout také vzácnou nádobu s Božím obsahem, naši milou pečovatelku Renatu. Na otázku, zda ji ta práce baví, odpověděla, že to dělá ráda, neboť cítí se starými lidmi a má je opravdu ráda. Denně roznaší s úsměvem jas jako to Boží sluněčko do těch staričkých, někdy i velmi vetchých lidských srdíček. Také mi z Písma napsala 1400 citátů, chtěla jsem se jí odměnit, ale řekla, že nic nechce, jen abych se za ni modlila. Všechny tři i s Aničkou jsme se rozplakaly. Kdo to všechno působí? Samozřejmě, výlučně Boží láska. Duch svatý, kterého nám milující Pán Ježíš poslal jako závdavek.

Vaše sestra Drahomíra Buchtová

Nový Přerov

Budova Křesťanského sboru v Novém Přerově má novou střechu. Již potřebná renovace mohla být provedena. Věřící z Nového Přerova chtějí touto cestou vyjádřit svou vděčnost, že jim Pán umožnil tuto opravu provést. Chtějí také poděkovat bratřím a sestrám z okolí, kteří se na této práci podíleli.

Prievidza

V dňoch 27. a 28. 6. 1992 sa v Prievidzi konala konferencia bratov a sestier našich zborov, hlavne zo Slovenska. Bolo to práve pri desaťročnom výročí začiatku práce zboru v Prievidzi. Okolo 500 poslucháčov sa pri dobrom organizačnom zabezpečení celého priebehu konferencie mohlo sústrediť na rozoberanie biblického predmetu 2. Petra 1, 1-11. Bol zdôraznený praktický život kresťana, ktorý k viere má poskytovať ďalšie cnosti, ktoré sú ovocím Ducha.

OSTRAVA

Od počátku září budou pokračovať biblické kurzy ve sborovém domě v Ostravě jednu sobotu v měsíci. Kurzy se týkají základního poznání Bible, duchovního růstu, sborové práce a práce s dětmi a dorostenem. Další zájemci se mohou přihlásit prostřednictvím svých sborů.

VŠEM, KDO PRACUJÍ S DĚTMI

sdělujeme, že dá-li Pán od 7. do 14. 11. 1992 se uskuteční v rekreačním zařízení CB ve Velké Lhotě na Valašsku kurs pro bratry a sestry, kteří pracují s dorostenem (10-15 let). Tento kurs pořádají zástupci ABÖJ (Pracovní společenství biblicky orientovaných rakouských dorostů). Přihlášky zašlete na adresu: Dr. Anna Melniková, Prokopa Holého 6, 787 01 Šumperk, tel. (0649) 5261 (večer).

Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava informuje:

V tomto období vycházejí tyto publikace:

1. EVANGELIUM CELÉMU SVĚTU - jde o soubor článků o misijní práci v různých částech světa. Je to první sešit misijního zpravodaje a podle možností a zájmu o tento zpravodaj budou vycházet sešity další. Cena kolem 15 Kčs.

2. CO ŘÍKÁ BIBLE O KONCI SVĚTA? - Autorem je Wim Malgo a v zahraničí vyšla ve výše než miliónovém nákladu. Známý evangelista poukazuje na příznaky blížícího se příchodu Pána Ježíše a konce světa. Text dokumentuje obrázky. Cena kolem 20 Kčs.

3. NESAJEJTE MI DO SVĚDOMÍ - Karel Kolman napsal tuto povídku v roce 1930. Pojednává o člověku, který zanedbával svou rodinu, přestože byl "nábožný". Pán Bůh se smíloval nad jeho šesti dětmi, když jim matka zemřela. Knížka je vhodná pro evangelizaci. Cena kolem 30 Kčs.

Co říká Bible o konci světa?

Výtah ze stejnojmenné knížky W. Malgo

Víme, že Izrael se do své země vracej v dějinách třikrát:

- Před mnoha tisíciletími se vrátil z egyptského otroctví. V souvislosti s tímto návratem jsme obdrželi Desatero v poušti na hoře Sinaj.
- Druhý návrat byl pod perským panstvím o tisíciletí později, a tu se nám dostalo Nové smlouvy v prvním příchodu Pána Ježíše.
- Třetí a poslední návrat Izraele přivede Krále, Mesiáše. Pán Ježíš přijde, takže se věřící nemylí, když očekávají vytržení.

Trojnásobný návrat Izraele do vlasti se udál v rozmezí tisíciletí, a trojnásobný pohyb směrem k vyplnění proroctví se udál během několika desetiletí v rámci jeho třetího návratu. Třetím a posledním mezníkem je rok 1988 - čtyřicáté narozeniny Izraele. Těžko ovšem můžeme říci, kolik doby uběhne, než nastoupí to, co čtyřicáté narozeniny otevřely:

- třetí světová válka
- zánik velké části ruského válečného potenciálu v Izraeli
- uzavření smlouvy s antikristem na sedmileté období.

Nejsme schopni určit časové limity. Jedno však vím jistě a mohu to směle tvrdit s pisatelem listu Židům: "Ještě maličko, a ten, který přijde má, přijde a nebude meškat!" (10,37)

Naše generace v církvi Ježíšově má tu výsadu, že může před vlastními očima vidět naplnění biblického proroctví. Proto znovuzrozené děti Boží vědí, že vytržení věřících je za dveřmi. Avšak i věřícím hrozí nebezpečí, že při vytržení budou spát... V současné době všeobecného odvrácení od Boha přemnozí věřící upadli do duchovního spánku. I apoštol Pavel to tak viděl, že nejdříve přijde doba velkého odpadnutí (2Te 2,3).

Musíme si uvědomit, že nevěřící člověk nemůže od Boha odpadnout, protože je svými hříchy stejně od Boha odloučen. Odpadnout od Boha může je ten, kdo v něho kdysi věřil. Proto bych chtěl říci vážné slovo všem těm, kdo věří, že se stali dítkami Božími... To odpadnutí, které apoštol Pavel předpověděl, se může do srdece věřících vložit zcela nepozorovaně. Proto je nesmírně důležité, abys v této chvíli své srdece prozkoumal. Nebezpečí odpadnutí vězí právě v tom, že děti Boží ani netuší, že by je mohlo postihnout. Jim patří slovo ze Zj 3,17 z úst vyvýšeného Pána: "Říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A NEVÍŠ, že jsi ubohý, bědný, nuzný, slepý a nahý."

Tedy: to, co tady říkám, se týká věřících čtenářů: Ta nebezpečná nevědomost, způsobená antikristovským duchem, se projevuje tvým znova a znova v modlitbě opakováním: Pane, já Tě chci následovat! A tvé srdece je už dávno vlažné a odpadlé od první lásky. Vždyť jsi nadále lakomý, nečistý, materialistický... Copak je tvou první myšlenkou, když se ráno probudíš? Jsou to pozemské věci, nebo tvůj drahý Spasitel? Obrázkové časopisy, noviny, světská literatura se ti staly milejšími. Je ti lhoustejně, že spoluúdy tvého sboru vlažní, že mají srdece plné pozemských věcí?....

připr. - jos